

29 mei – 2 juni

Pasen is geen feest om naar te kijken.
Pasen moet je voelen en beleven:
zelf verrijzen uit de donkere put
waarin je bent verstrikt en
met de ogen knipperend in het morgenlicht,
getuigen dat Hij in jou verrezen is.
Dat Hij leeft, dat jij leeft.

Het geheim van ons christelijk geloof ligt niet in het oplossen van het probleem van lijden en dood; dat gaat onze krachten te boven. Onze mensengeschiedenis is principieel een geschiedenis van eindigheid; daarom kunnen lijden en dood noch door ons verstand noch door ons handelen tot een oplossing worden gebracht. We zijn geroepen om te doen wat in ons vermogen ligt: **het lijden van onze wereld zoveel mogelijk op te heffen en te verlichten**; maar wij geloven en verwachten een nieuwe wereld, die nieuwe wereld van God, waarin Hij 'al onze tranen zal afwissen en waar de dood niet meer zal zijn, geen rouw, geen gewezen, geen smart; en waarin God zijn machtig woord spreekt: 'Zie, Ik maak alles nieuw!'

Dr. Rob G.A. Kurvers

"Dat is het geheim van ons geloof: er is, diep in ons, een onuitsprekelijke Liefde die ons aanvaardt, zoals we zijn", benadrukte de pasgewijde bisschop. "We vormen echt geen kerk van volmaakten – dat moet nu wel duidelijk zijn! We zijn niet af. We zijn er veel erger aan toe dan deze kathedraal: die blijft nog slechts een tijdje in de stellingen, maar wij staan levenslang in de steigers. Dat moeten we aanvaarden. Jezus aanvaardt het bij ieder van ons. Ook in onze onvolmaaktheid komt Hij wonen in ons midden. Altijd heeft Hij, zoals we daarnet zongen, onder ons al zijn huis gebouwd."

"En dat huis moet gastvrij zijn voor de mensen in nood. Er zijn in ons bisdom mensen aangekomen, op zoek naar een beter leven. Er zijn in ons bisdom mensen die wachten op iemand die hun eenzaamheid doorbreekt. Er zijn in ons bisdom jongeren die recht hebben op leraars en opvoeders die hun innerlijke kracht aanspreken. Er zijn mensen, thuis, in een ziekenhuis of een woonzorgcentrum, die uitzien naar iemand met wie ze, al is het maar voor even, hun leven kunnen delen. Er zijn in ons bisdom teveel mensen die in armoede moeten leven. Er zijn in ons bisdom ouders die vrezen dat ze hun kinderen geen mooie toekomst zullen kunnen schenken. Al die mensen zijn, net als wij, zo kostbaar in Gods ogen."

"Natuurlijk moeten christenen niet meer doen dan ze kunnen", beseft Mgr. Lode Aerts. "Christus heeft ook niet alle zieken genezen. Maar als we Christus echt onder ons laten wonen, zullen we een bescheiden teken stellen van zijn liefde en een kleine bron doen ontspringen van hoop. Dat, vrienden, zal ons vrij maken van onze binnenkerkelijke beslommeringen en ons doen delen in de vreugde van een nieuwe broederlijke wereld in de geest van Jezus onze Heer! Dat is mijn wens voor elk van u."

"Zusters en broeders, u en ik, wij worden samen Jezus' Kerk in Brugge. En we starten vandaag onze tocht doorheen de dagen", besloot Mgr. Lode Aerts die, vooraleer hij allen in Jezus' naam zegende, allen nog een vraag stelde. "Bidt alstublieft eerst voor de Kerk in ons bisdom, bidt alstublieft om eenheid en vertrouwen, bid alstublieft voor mij, om een herder te worden in Jezus' Geest."

Mgr. Lode Aerts, toespraak tijdens zijn bisschopswijding

nederig graag, bescheiden liever niet

Dat bescheidenheid de mens siert, is letterlijk een doodoener. Wie zich bescheiden opstelt, verdwijnt uit het gezicht. Een bescheiden mens spreekt alleen als hij gevraagd wordt. In de huidige samenleving betekent dat voor de christen algauw: nooit.

Een bescheiden mens gelooft niet dat hij wat te zeggen heeft. Hij heeft immers geen te hoge gedachten van zichzelf. Zijn mening is dus niet noemenswaardig. Bescheidenheid is dan ook de eerste stap om van je geloof te vallen.

Maar, hoor ik u denken, in het evangelie van Lucas (18,9-14) mochten we het verhaal horen van de farizeeër en de tollenaar, met op het einde Jezus' advies: "Al wie zich verheft, zal vernederd, maar wie zich vernedert, zal verheven worden." Is dit dan geen oproep tot bescheidenheid? Neen, wel de afwijzing van hoogmoed en van de pretentie beter te zijn dan anderen.

Ten andere, nederigheid waartoe Christus ons aanzet (allereerst in onze houding tegenover God), is niet hetzelfde als bescheidenheid. Bescheiden is de mens die zich minderwaardig voelt en dus als mens minder dan de anderen (het evangelie zegt dat alle mensen gelijkwaardig zijn). Nederig is hij die weet dat hij niet beter is dan de anderen, wel gelijkwaardig. Bescheidenheid en nederigheid zijn dus mentaal elkaars tegengestelde.

Bescheidenheid is de houding van de bediende die slechts komt als hij wordt geroepen. Hij is niet dienstbaar, hoogstens beschikbaar.

Nederigheid is de houding van de dienaar die zich komt aanbieden met de volle kracht van zijn overtuiging: kan ik helpen? Hij heeft een ideaal voor ogen dat helemaal niet bescheiden is: meer menselijkheid in de naam van God. Ook al weet hij dat hijzelf slechts een zondaar is.

Mark Van de Voorde

Maria, MOEDER van Jezus

Zij zag haar Zoon opgroeien, met iets ontembaars in zijn ogen en zijn haren. Zij zag Hem verre wegen gaan, onbegaanbare paden in de bergen, tot in de woestijn, dagenlang. Zij luisterde vaak naar zijn verhalen en gedachten, maar verstond nooit helemaal wat Hij bedoelde. En als zij peinzend over het landschap keek en de zon zag branden op de heuvels, dan werd ze bang en kon ze een pijn voelen alsof zij nu reeds afscheid nam, voorgoed. Zij zag haar Zoon in 't spreekgestoelte van de synagoge.

Zij zag Hem redetwisten met de rabbi en met de grote leiders van zijn volk. Zij hoorde harde woorden vallen. Hij riep hen achterna dat zij huichelaars waren. Toen kromp haar hart ineen, zij verstijfde van schrik. Zij zag Hem over zieken gebogen, zag Hem kinderen optillen in het zonlicht. Zij zag hoe Hij melaatse mensen tegemoet ging, terwijl anderen terugweken. Zij zag Hem binnengaan bij zondaars om er te eten, en hoorde van een grote zondares die Hem gezalft had. Zij werd er angstig om, onzeker.

En in het donker, als niemand het zag, schreide zij zachtjes voor zich uit.

Zij zag haar Zoon toen Hij werd weggevoerd en hoorde mensen zeggen: " 't Moest er eens van komen." Zij zag hoe Hij geboeid werd weggebracht en wist niet wat de landvoogd had gezegd. Toen zij Hem terugzag, was Hij onherkenbaar geworden, een verwrongen verkleurd gezicht en veel te smalle schouders tussen de soldaten. Ze verborg haar gelaat in een hoofddoek. Haar handen beefden.

Op de heuveltop waar alle misdadigers worden terechtgesteld, heeft zij Hem opnieuw teruggezien. Hij scheen zo ver, zo onwezenlijk ver, ook al kon zij nog enkele lieve woorden van Hem opvangen. Maar toen zij, uren later, zijn dode lichaam heeft gewassen en gebet, voelde zij een grote vrede, alsof Hij nu pas, en voor 't eerst bij haar was teruggekeerd om nooit meer weg te gaan. Zij werd de stille kracht bij de verslagen vrienden, de vrouw die, alle leed gedragen, vrede had gevonden. Zij heeft de jongens(apostelen) door de eerste strijd geloodst, en door de eerste ruzies, zodat zij "moeder" gingen zeggen tegen haar. Zij zag hen vechten, jong en wild, met iets ontembaars in hun ogen en hun haren.

Zij zag hen verre wegen gaan, over zeeën en bergen, naar alle mensen, grote en kleine. Zij luisterde naar hun verhalen en gedachten, en zij begreep dat Hij nog altijd levend was. En toen zag zij hoe, overal ter wereld, slaven werden vrijgelaten en armen niet verstoten werden en zieken met liefde werden opgenomen. Toen zij het wonder zag gebeuren van de nieuwe wereld, toen zegde ze stilletjes voor zich uit: "MAGNIFICAT. Hij maakt alles groot."